

den, jeg haaber, vi faae, vil fremmed Smør være stillet i Danmark, som det er stillet nu. Der er fuldstændig fri Indførsel af fremmed Smør, altsaa det er stillet ganske lige. Der er her ikke Tale om det, som man paa nogen Maade kalder Beskyttelse. Og forøvrigt naar man siger til os: Beskyt det, fordi det er vort Hovederhverv, er dette ikke muligt. Beskyttelse vil man kun kunne faae, hvis man vil forbyde Englænderne at bruge Kunstsmør. Der faldt herom en Ytring i Gaar, som forekommer det mig, fandt et vist Bifald, nemlig, at man her i Landet havde en Følelse af, at hvis vi kunde forbyde Englænderne at bruge Kunstsmør, vilde det være til Gavn for Landet. Jeg tror det paa ingen Maade. Derjom vi havde det i vor Magt at forbyde Englænderne at bruge Kunstsmør, vilde man sige: Hvorfor skulde vi dog gjøre det? Det kommer jo slet ikke os ved. Vor Konkurrence i England er ingen Konkurrence med Kunstsmør. Det Kunstsmør, som Hollænderne føre ind i England, skader ikke vort Smør; vi konkurrere ikke med dette. Det har ikke viist sig, at Kunstsmørret har gjort, at der i England har været mindre Trang til vort Smør end tidligere. Vi have kunnet forøge vor Smørproduktion umaadeligt i de sidste Aar og fundet Afsetning for det Altsammen, og det ligger selvfølgelig i de store Forhold, vi staa overfor i England. Der er flere end Runder nok baade for det Smør, vi have nu, og for det, vi fremtidig kunne lave. Det, vi ere interesserede i i England, er ikke, at Englænderne ikke spise Kunstsmør, det maa de gjerne gjøre, men det, vi ere interesserede i, er, at Englænderne spise vort Smør; mere behøve vi ikke i England. Kunne vi blot holde det, vil der være et tilstrækkelig stort Marked for vor Produktion. Det er Alt, hvad vi behøve. Det, vi ere interesserede i, er ikke at forhindre, at hollandsk Kunstsmør kommer til England; det Gæste, vi ere interesserede i, er at forhindre dansk Kunstsmør i at komme til England, fordi det danske Kunstsmør er det Gæste, der der konkurrerer med vort Natursmør paa en for os stabelig Maade. Skulde vi have to Varer i England, og reklamere for dem begge, reklamere baade for Kunstsmør og for dansk Smør, er det klart, at dette maa gaa ud over den ene eller den anden af disse Varer, og det vil selvfølgelig gaa ud over Natursmørret, fordi det danske Kunstsmør ophæver eller dog svækker det Indtryk, at dansk Smør er en vis bestemt Vare, en vis ægte Vare, som de nu delvis leve af i England. Det er vor Interesse ikke at faae vort Kunstsmør til England, men at Englænderne overhovedet spise Kunstsmør,

kan det ikke være af Interesse for os at forhindre. Det ærede Medlem fra Frederikshavn (Nyholm), saade, efter meget stærkt at have angrebet den Bestemmelse, jeg har tilladt mig at forsvare her, at han var villig til at gaa ind paa et Udførselsforbud overfor England. Jeg vil sige, at et Udførselsforbud vil selvfølgelig være af stor Interesse for vor Smørproduktion, det er klart. Men hvorfor vilde det være det? Det ærede Medlem, som spottede over, at vi vilde gjøre vort Land til et rent Land, er tvungen til netop at argumentere ud fra den samme Opfattelse: Hvorfor er et Udførselsforbud af Betydning for os i England? Ja, hvorfor? Fordi det giver Englænderne Sikkerhed for, at den Vare, vi føre derind, er ren, og at vi ikke føre Kunstsmør derind. Ja, dette vil have sin store Betydning, men jeg nærer ikke Tvivl om, at derjom det har sin Betydning lige overfor England, at man hører, at vi ikke ville indføre Kunstsmør i England, saa har det en endnu større Betydning, naar de høre, at vi ikke kunne gjøre det, fordi der ikke er Noget deraf her i Landet. Altsaa det skal jeg ikke negte har sin Betydning. Derimod er jeg unegtelig meget mere i Tvivl om det andet Forslag, som det ærede Medlem antydede, nemlig at vi skulde beholde Kunstsmørproduktionen her i Landet uforandret og samtidig forbyde Indførsel af Kunstsmør. Det, tror jeg, vilde være en Beskyttelse for Kunstsmørret, om hvilken man i Sandhed vilde kunne sige: Hvor have vi Mage til Sligt? Nu er der imidlertid ærede Medlemmer, der sige: Det hjælper ikke Noget; før eller senere bliver det Kunstsmør Altsammen; enten I kruble eller frable, komme I til Kunstsmørret til sidst; det bliver Kunstsmør Altsammen. Ja, det er jo muligt. Hvem kan i den Grad bestemme Fremtiden eller svare for, at man bestemt kan negte dette? Men hvis det en Gang kommer dertil, at det bliver Kunstsmør Altsammen, saa siger jeg: Den Tid, den Sorg; lad os spise Fløden, medens vi have den! Men er det saa vist, at det bliver Kunstsmør? De Herrer skulde i all Fald Bevis derfor. Det, der foreligger endnu, er ikke Bevis. Men selv om det var saa, selv om det tilsidst maatte blive Resultatet, at ogsaa dette Land forlod Natursmørret og gik over til Kunstsmørret, vil jeg sige, og det skal være mit sidste Ord i denne Sag: Haster det saa meget, kunne vi ikke give lidt Tid? Hvorfor ville de Herrer absolut med denne Voldsomhed ind paa dette nye Experiment med Kunstsmørret? Vi vide dog, hvad vi have; vi have nemlig Natursmørret, som vi leve af, som er dette Lands daglige